

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

XXVII. In Festivitate Pentecostes. Ad eum veniemus & mansionem apud
eum faciemus. Ioann. 23. Arg. Nuptiæ Spiritus S. honoratæ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

CONCIO XXVII.

IN FESTIVITATE PENTECOSTES.

Ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.

ARGUMENTUM.

Nuptiæ Spiritus S. honoratæ.

I. **D**euſbone, quis tu-
am in homines
charitatem, vel
hominum pro-
merito estimet
felicitatem! Hæc
attonitus, stupefactus beneficii mag-
nitudine Psaltes tuus, quod hominis
memoriam colere dignaretis, exclama-
avitque: *Quid est homo, quod memor es
eius, aut Filius hominis, quia reputas e-
um? Ratus in dignissimum esse, cuius tu
non modo providentiam geras, sed vel
nomen non oblites. Potuit itidem in
admiratione vir à patientia probatus,
quod eundem magnificeris, amore-
que complexus fueris. Quid est homo,
quia magnificas eum, & apponis erga eum
cor tuum? Quid est? Nonne vanitatis si-
milis factus est; & ad nihilum reda-
ctus? Et tu tamen o Pater misericordi-
arum apponis erga eum cor tuum, per-
inde ac si in vase hoc fictili thesaurum
tuum positum, reconditumque habe-
res? Obstupuerū alii, quod tantis gra-
tias, muneribusque eundem prævene-
ris; & non emirer ego, quod non me-
minisse duntaxat nostri non tantum
fovere, vel quocunque nos prosequi*

amore dignatus sis; sed insuper arctif-
simè tibi per modum connubii ad-
stringere.

Neque enim alio habitu descendis-
se dilectum Filium tuum accipio, præ-
terquam sponsi precedentis de thala-
mo suo. Tunc enim Filio tuo nuptias
apparasti, quando hunc in utero virgi-
nis naturæ nostræ copulasti; fierique
hominem voluisti. Tunc adimpletum
est, quod prædixerat proto-parens
meus: *Quamobrem relinquet homo patrē
suum, & matrem suam, & adhærebit uxo-
ri sua. Reliquit enim quadantenus te
Patrem suum, quando exinanivit se
met ipsum formam servi accipiens, in
similitudinem hominum factus, & ha-
bitu inventus ut homo. Reliquit ma-
trem, id est synagogā, ex qua ortus est,
adhæsit autem Ecclesiæ per amorem,
factique sunt duo in carne una, sicuti-
dem Filius tuus carne circumdatus est
humania; qua itidem constat Ecclesia.
Tunc caro nostra facta est sponsa, ute-
ius virginalis thalamus, verbum spon-
sus, completumque est magnum Sa-
cramentum; dico cum Apostolo in
Christo Filio tuo, & Ecclesia.*

*Filius Dei
sponsus.
Pf.18.v.5.
S.Greg.h.3.
in Evang.*

Gen.2.v.24

Ff 2

Ne-

Nuptiæ S.
spiritus.

Pf.3.v.5,

Iob. 7.v.17.

spiritus S.
Sponsus

Sponsus 35.

Neque itidem hodiernâ die Spiritum sanctum tuum alia intentione temmisse mihi persuadeo, præterquam, ut animas credentium indissolubilis linea sibi devinciret. Nam si olim ex nuptiarum ritu sponsa scyphum eligebat materia & arte egregium, quo sponsum donaret, vinumque modicè libatum in sacramentum fœderis conjugalis sposo exhauriendum traderet; profectò ipse Spiritus S. tanquam sponsus servavit bonum vinum usque adhuc, quod hodie Apostolis Ecclesie propinavit, quando populo videbantur musto pleni, si dos, bonorumque communicatio spectetur, ipse sua bona profusissimè dilecta elargitur. Si fœcunditas inquiratur, ex illo omnes regenerantur: *Nisi enim quis renatus fuerit ex aqua & spiritu S. non potest introire in regnum Dei.* Si honor, amor, fides conjugum expendantur, ipse eadem officia sponsæ suæ extibet. O quanta est hæc igitur, quamque ineffabilis dignatio pietatis, ut vilius homuncio, qui indignissimus habetur sociari filiabus summatum terrenorum, admittatur ad thalamum Regis cœlorum.

Hanc ut planius percipiamus firmiusque cordi imprimamus, ostendere adnitat hoc triduo, quam perfectè sponsam suam Ecclesiam divinissimus hic sponsus tribus præfatis conjugum officiis præveniat, ac prosequatur. Ut verò id dignè præstem tuò divinissime Spouse linguam dirige, ignem tuum in animam immite, pulmonibusque ventura tuum potentissimum suffice.

Narratio.

II. Primum officium, quod sibi mutuo exhibere conjuges obstringuntur est honor ipsorum conformis statui. More jam olim, teste Tertulliano, introductum erat, vigetque etiamnum ut Neo-Sponsa à Sponso, & vicissim hic ab illa corona, seu seruo redimetur; vel certè illis incincti Thalassionem canerent, nuptiasque celebrarent. Coronæ istæ prius erant è floribus textæ, putatque Syrus Adamum Evans gramine viridissimo coronasse, quando eam Deus ad se adduxit. His in præsenti successore sericeæ aureæ, gemmæ; idque non alio fine, quam ut hoc symbolo, mutuum sibi honorem deferent, deferendumque imposterum policerentur.

Demandat severè hoc officium conjugibus Princeps Apostolici senatus S. Petrus, in prima suarum Epistolarum Mulieribus quidem, quando ait: *Mulieres subditæ estote viris vestris;* id est, ut interpretatur S. Ignatius Martyr. Honorable viros suos, & non audeant eos proprio nomine vocare. Magnam viro irrogat injuriam mulier, si eundem perinde ac famulum alloquatur, si de defensibus ipsius apud alios conqueratur, si dominari affectet, non subesse. Et tanto mulier vilior est, ac contemptibilior; quanto altius supra virum supercilium attollit; tanto honoratior, quanto amplius virum, et si minus prudentem, veneratur.

Viris autem quando subdit: *Viris similiter coabitantes secundum scientiam,* ibid. v. 7. quasi

Sponsa cur in nuptiis coronata
Tertul. de Coronata mel.

Syrus li. de parva. c. 28.

S. Ignatius Ep. ad Antioch.

Coniuges se mutuo honnore præveniente.

quasi inferiori vasculo muliebri impar-
entes honorem, tamquam & cohæredibus
gratia vite. q. d. Viri juxta discretio-
nem, prudentiamque vobis à Deo di-
spensatam, deferte debitum uxoribus
vestris honorem, exhibendo vos mites
placabilesque erga ipsas, honestissime
compellando illas, & eorum fragilita-
ti condescendo.

§. I.

*Spiritus S. sponsæ sue honoribus
velificat.*

III. Quid hic dicam de divinissimo
Sponso Spiritu S. Tanto sponsam suam
dignatur honore, iisque coherestat
titulis, ut arduum prope sit credere,
necum mente humana complecti. Et
enim si sensum SS. Patrum, sapientissi-
morum uniusque Theologorum hac super-
re inquiramus, dicent hominem non
in quoconque statu honoris per grati-
am Spiritus S. constitui; non inferiori
dum taxat huic mundo, & animanti-
bus, perinde ac alterum Adamum præ-
ordinem ex-
fici, non tantum supra terram, cœlos,
& Angelos attolli, sed supra univer-
sum naturæ ordinem collocari, quo
ad Bonif. c.

*Gratia S.
Spiritus sue
præ naturæ
ordinem ex-*

S. Aug. li. 2.

*z. Soet. A.
ad Bonif. c.*

mata sarellito pertingere pollet. Extrat
profectò quivis per Spiritum S. re-
conciliatus, et si miseriis, doloribusque
plenus, instarque Lazari in simeto re-
supinatus tantò superior Seraphino-
rum Principi in pura natura, considerato;
quantò hic mediastimo vili, mā-
cipioq; abjectissimo. Ut ut illi superni
Spiritus diversis suæ nobilitatis gradi-
bus in fastigium extra humani prospe-

& us aciem constructum assurgant; ut-
ut ex innumerabili illo populo quis-
que proprium habeat excellentiæ cha-
racterem, quo ab aliis discrepet; utut
solem, lunam, stellas incomparabili
gradu infra se desituant; atramen spō-
sa amatoris entheo omnibus his excel-
sius verticem attollit. Non secus ac si
Regum quispiam in sociam thori ab-
jectissimam quamque de trivio fœni-
nam assumeret; eo ipso omnibus suis
subditis, nobilibus, ac dynastis præsi-
ceret; æquâ ratione Spiritus S. quos si-
bi per gratiam suam unit, eosdem cum
etis creaturis, utpote servis deditissi-
mis sublimius attollit, subyehitque e-
minentias. Quantum isbū? Attamen si
audire ultra, expendere que gradus ho-
norum illius liber:

IV. Dicit et eminentia Matris Dei
secundūm se spectare præferri. Ip̄s e-
quidem obsequiosam præstare debet
filius observantiam, reverentiam cœ-
lestes spiritus, homines clientelam, ve-
nerationem, cultum; at enim ipsa cœli,
terrarumque imperio libens se abdicar-
& Matris Dei jure, honoribusque
cederet, antequam gratia Spiritus S.
careret. Mavulr esse sponsa Spiritus S.
per gratiam, quam Mater Dei per na-
turam.

Duplici gauder excellentia Matris
prærogativo jure. Unum est, quod Fi-
lio Dei purissimum sanguinem coag-
mentandæ carni subministraverit, in
qua erat ipse corporandus. Alterum,
quod illum novem mensibus, suis tu-
lit, aluitque visceribus. Jam si hæc duo
cum iis contendant, quibus Spiritus S.
gratia prædictus exultat, planè multò
beatores sunt, qui Christum concipi-

*Gratia dig-
nitas ipsa
Maternita-
te Dei ex-
cellentius.*

*Maternita-
tis Dei du-
plex præro-
gativa.*

uit per Spiritum S. mente; quam qui solum ventre conciperent. Ita concep-
tio hominem sanctum efficit, hæc nullam Deo, nullam Matri per se con-
fert sanctitatem; illa Filium Dei facit
virginei uteri hospitem, hæc Spiritum S. & qualem in omnibus Patri, & Filio
in habitatorem cordis nostri, quantum in ipso est perpetuum. Prò quanta dignitas est ista? Veruntamen graditur ultra Sponsa Spiritus S., nec hoc in gradu subsistit? Quonam verò? Audite si lu-
bet S. Bernardum.

*Praefat par-
ticipario
gratia cor-
pori ipsius
mei Christi*

Rom. 12. v. 5.

V. Dicet mellissimus hic Pater Spiritum S. suo modo Sponsam suam supra ipsum corpus Christi secundum se spectatum extulisse.

*S. Bernard.
de tripl.
Conjug.*

Supponit hic S. Pater Christum Domini-
num duplex corpus habuisse nimirum naturale, ac mysticum. Illud sumptum de B. Virgine; istud spirituale id est Ecclesiam, de qua S. Paulus: *Muli-
unum corpus sumus in Christo. Quaritur
inter hæc duo corpora, quodnam plu-
ris æstimaverit?* Illudne sumptum de
intemeratis visceribus virginis, an i-
stud per Spiritum S. coagmentatum,
virtute passionis ipsius? Et decidit praefatus S. Pater corpori naturali minus Christum D. detulisse, quam mystico.
Rationem dat: *Si corpus mysticum non*

*prætulisset corpori naturali, corpus natu-
rale non obtulisset in cruce pro corpore
mystico.*

Verū qua de causa corpus hoc mysticum nobilius cendum Corpore Christi naturali? Scitis in quo? Corpori Filii Dei naturali anima obiugit, quemadmodum omnibus aliis hominibus creata, quæ illud vivificaret; ac mystico in animam datus est ipse Spiritus S. qui illud moveret, animaretq;

Nam ut loquitur Augustissimus Pa-
trum: *Quod est anima corpori hominis,*
hoc est Spiritus S. corpori Christi, quod est
Ecclesia. Ut anima per oculos videt, per
aures audit, per linguam loquitur, per
manus operatur, per pedes ambulat,
omniaque membra vivificat; id ipsum agit Spiritus S. in Ecclesia. Deficiente anima, deficiunt membra omnia; & re-
cedeant Spiritus S. detabescunt univer-
sa. Profitetur id symbolum Nicenum,
quando hoc epitheto ipsum significat
*Et in Spiritum S. Dominum, & vivifican-
tem.* Vivificare enim proprius est effe-
ctus animæ. Ergo & Spiritus S. anima
est Ecclesia, quæ tanto divinior est,
quātū Deus creatura quavis excelsior.

VI. Quod si autem supra tot fasti-
gia evexit Sponsam suam, in quo tan-
dem dignitatis curuli eam constitui? Stupescite, aliquidque præcordiis defi-
gite, dum non me definitorem, sed Vicarium Christi audietis tanquam de cathedra decidentem. Dicit hic: *Maxi-
ma & pretiosa promissa, que nobis De⁹ per
Christum donavit, ut et hæc siamus divina
consortes naturæ.* Eò nos exultit, ut in
genus divinum in partem Divinitatis admittamur, ut vita divina vi gratiæ
nobis insipiretur, ut Divinitas ipsa no-
bis conferatur. O vere magna, ac pretio-
sa dona, nullo humano eloquio pro-
merito celebranda, nullo ingenio cō-
prehendenda! Nā si Philosophi nullā e-
minentiorem hominis excellentiā ca-
pere poterant, quam ut esset ad divina
contemplanda natus, quid erit tandem in
Deum evadere? Et si Dei præconio ce-
lebrantur omnia mox in orbē ē nihil
sui educta, quanquā solius naturæ ter-
minis circumscripta, quātū admirati-
onis,

*Spiritus S.
anima Ec-
clesia*

*S. Aug. f. 186
de temp.*

*Gratia di-
vinare dicit
homines
divinitatis
particip.*

*2. P. m. L.
v. 4.*

IN FESTIVITATE PENTECOSTES.

onis, honoris, æstimationis sibi vendicabit anima ipsius Spiritus. S. gratia preventa, ipsi, desponsata: Quantum dignitatis, & eminentiae conferet Deum non tantum affectu, beneficiis, recordatione; sed re ipsa, totaq; substantia trasculum in ipsa habitare; nec posse amorem suum avertere, aut præsentiam suā singulariter illi subtrahere, quā gratiæ sua ornamento reddidit amabilem.

VII. Quod ut liquidius pateat, secundum ex sensu probatissimorum Theologorum non tantum nos conjungi cū Domino Deo nostro accidentaliter per donum gratiæ ex insigni benevolentia communicata; sed insuper substantialiter per introductam in mentes justorum ipsius Spiritus S. personam. Nam ut dicitur præter alios doctissim⁹ Soarius: *Gratia habitualis est quasi vinculum, inter supremum spiritum, & inferiorem, quod vinculum est adeo forte, ut etiam si Deus per impossibile non esset ubiq;, sed tantum in cœlo; ex vi tamen collationis gratia Spiritus divinus inciperet de novo esse in anima.* Tam forte, inquam, & adamantium, ut si per impossibile malitia hominum Deitatem omnino exterris exturbaret, ipsum tamen Deum illud ad se attraheret. Non secus, quā si posset Verbum divinum aliunde abesse; vi tamen unitæ assumpto cum homine persona, illius corpori, animaq; necessario adficeret.

VIII. Adstruit id inter alios SS. Patres P. Athanasius propugnans ex S. literis Spiritum S. non in Apostolos duntaxet descendisse, sed insuper aliis itidem fidelibus se unite. *Quid dubitem, inquit, dicere, quia datus est Spiritus S. cum scriptum sit: Charitas Dei diffusa est*

in cordibus nostris per Spiritum S. qui datus est nobis; quemutique quia recipere peccatora captiva non poterant, prius Dominus Iesus captivam duxit captivitatem, ut liberis affectibus gratia divina munus infuderet. Addo quid dubitet, cum Apostolus subscribat. *An nescitis, quoniam membra vestra tempulum sunt Spiritus S. qui in vobis est, quem habetis a Deo.* Et iterum: *Nescitis quia templum Dei estis, & Spiritus Dei habitat in vobis.* Addo quis ambigat, cum Spiritum S. mittendum in Christi nomine ex hodierno Evangelio accepimus, mansurumq; apud nos usque ad consummationem saeculi. *Iacob. 24. 17.* Addo quis controvèrtat, cum per donum gratiæ gratum facientis perficiatur creatura naturalis, ad hoc, ut libere non solum ipso dono creato utatur; sed ut ipsa persona divina fruatur? Quid dubitem, cū in ipso dono gratiæ gratu reddētis nobis Pater ætern⁹ non tantum Paracleti dona, sed & ipsum Paracletum, sponsum, & inquitinum conferat? O quāta hæc dignatio! quā incomprehēsum vinculum! Ubi, ubi estis, qui posthabito tā eminēti dono gratiæ, demiramini nō nullos ex sorte infima ad maximā fortunā, felicitatēq; proventos? Ubi estis, qui vel Saulē vel Agazonē, vel Davidem Past. vel alios ad lceptrū purpuramq; assumptos suspicitis? Ubi estis quib⁹ Athenais Philosophi Peripathetici filia, eaq; pupilla, & egena ad thronū thorūq; Imp. Theodosii traducta admirationi est. Vos ego hic appello, vos ad aliud spectaculum multo augustius provoco, in quo vestrū ponere, desigereq; stupore liceat, in quo nō ad thorū, societatemque hominis homo; sed ad societatem immortalium mortalis afflī-

Spiritus
habitat ipse
in ipsis.
Soar. 1. 1. de
Grat. 6. 2. 7.

S. Ambri. 1.
Spir. 3. c. 5.

1. Cor. 16. 20.
19.

1. Cor. 3. 26.

*Gratia di-
vina eccl-
lesia sum-
mum ut sic*

assumitur. Hic hic sensus vestros, men-
temque demergite, & cogitate num
possit eminentior, diviniorque dari,
aut etiam singi dignitas? Et si nullam
indagare, conciperetque potestis subli-
miorem colossum Herculeum surrigi-
te, cui in perenne inaretis monumen-
tum: *Non plus ultra.* Colossum quem
vobis in scopum omnium actionum
vestrarum erigatis, quoque tota animi
contentione enitamini. Colossum in
quo æternæ beatitatis bravium, coro-
namque gloriae obtineatis.

§. II.

Reciprocatio honoris.

IX. Verum enim verò si sponsus
Spiritus S. tanto afficit honore spon-
sam suam, profectò reciprocari eundem
ab illa par est. Si nos invicem im-
perat honore prævenire Apostolus,
quanto æquius sponso tam illustri,
tam cœlesti, tam divino deferendum?

Hodierna festivitate audimus ap-
paruisse huac divinum Amatorem in
forma linguarum igneum, sedisseque
supra singulos Apostolorum. Hæcine
*Spiritus S.
cur sedis su-
pra Capita
Apost.* sedes linguae est? Nonne Author na-
turæ, qui cuncta sapientissimè dispositus
illam sub palato constituit, ostensurus
eo ipso, quod regi debeat, à ratione,
judicioque subdita esse. Nonne denti-
bus, labiis, perinde ac mœnibus valla-
vit, ut tanquam ferarum omnium pessi-
mam his repagulis coerceret? Nonne
ordinatissimè ad subveniendum sto-
macho, aliisque membris intra fauces
posuit? Quis est qui hæc non videat?

Cur igitur in præsenti supra caput po-
nitur?

Commentabitur forsitan quispiam
ideo consilio factum esse, ut tanquam
Doctor in cathedra propria consi-
deret; cuius munus est magis pascere
mentem, quam ventrem. Lingua hu-
mana informat ventrem de sapore, de
discretione gustus, de amaritudine, &
dulcedine, ideoque sedem obtinuit in
orificio ventriculi, quatenus illi lecti-
onem suam exenteret, emedullet, ma-
sticer, præguster; at verò Spiritus S. Do-
ctor est mentium, edocens nos omnem
veritatem; ipse obscura illuminat, du-
bia solvit, errores corrigit, ignota aper-
it, intricata enucleat; & idcirco su-
pra cerebrum locatur, tanquam in ex-
edra sua. O terque quaterque felices,
qui huic Doctori auctorant, qui ipsius
inspirationibus acquiescent; ipsius
monitis diriguntur; quoniam ipse de-
ducet illos in viam rectam, in viam ju-
stitiae, & æquitatis, ut ab errore expe-
diti veritatem capiant, possideantque
lumen sempiternam.

X. Cogitabit alter sedisse supra
capita ipsorum tanquam indicem, du-
ctoremque vitæ cœlestis. Nam cum
dexteræ Dei digitus dicatur, ductus
que nos sit ad regna empyrea, non po-
tuit loco magis proportionato consi-
dere, quam in vertice. Hoc enim ipso
edocere nos voluit, non sub pedibus
quærendum Deum, nec à veltigiis e-
ruendum, quod sectaremur, adorare-
musque; sed erecta mente oculos ad
cælum figendos, ibidemque sum-
mum bonum, in quo quietamus, in-
quirendum. Nondum is Spiritus S.
flamma incaluit, qui necedum alta petit

*Spiritus S.
Index vis*

rec-

needum ad superna, ductum ipsius sequendo enititur; nec dum per contemplationem, amore inque cœlestis patriæ sublimatur.

XI. Meditabitur tertius id evenisse, quatenus veritas responderet umbræ, lex nova legi veteri ac lituratæ. Hæc data est in monte Sinai, illa in monte multò eminentiore, digniore que, capite humano. Si fumabat mons ille descendente super eum Domino; & ubi plus fumi, quam in capite humano? Quantum vaporis ex lupulo, musto, ferculis conditis, ex arrogantia ipsa identidem attollitur. Fumus, inquit Sapiens, afflatus est naribus nostris. Si in monte Sinai apparebant fulgura, audiebanturque tonitrua; in colle humano micant oculi, & tonitru sæpe sapientis verborum Domini insonat. Si tubæ clangor ibi increbuit, increbrescit & isthic, quoties tuba ecclesiastica spiritu animatur vehementiore. Si ibi datæ sunt leges in tabulis lapideis digito Dei exaratae; hic in tabulis cordis carnalibus dexteræ item Dei dighito consignatae. Epistola nostra vos estis, scribit Doctor gentium, ministrata à nobis, & scripta non atramento, sed spiritu Dei vivi, non in tabulis lapideis, sed in tabulis cordis carnalibus.

XII. Nec deerit forsitan, qui volet in signum trophyi id esse factum.

Petrus Cluniacensis in illa verba: Posuerunt signa sua signa, scribit quod Demetrius Bactrianorum Rex movens cum exercitu valido contra Eucratium Indiarum Regem, cum nollet in profligatum, & in fugam effusum superstitem militem atrocius sævire, quantumvis posset; advocatis cap-

tivis tribunis blandè illos allocurus est, idque effecit ut civitates munitissimas illi dederent. Hæc cum in ditionem, possessionemque accepisset, in monte eminenti trophyum erexit, & loco obeliscorum linguis posuit, adjecto lemmate: Non ferro, sed verbo. Infra autem in valle aures exsculpi in columna fecerat, cum epigraphe: Vero majorem obedientiam, quam violen-

tiam. Fas sit parva componere magnis. Atrox bellum ac funestum intercesserat cælum inter & terram; Angelos inter, & homines; immò inter ipsum Deum, & creaturam. Peccatum origo, & incentivum belli extitit, cum ingenti hominum clade protracti. Potuit Numinen universos ad internacionem delere, potuit in sanguine iuuo, non secus ac in diluvio demergere; potuit fulminibus de celo, citra ullum suorum periculum quassare; attamen id alienum à sua ratus clementia, servilques suis vindictam sumere testinantibus inhibitus. Verbum suum incorporatum interposuit, totumque mundum sibi vicitalem reddidit. In signum hujus victoriae supra Apostolorum vertices lingua trophyi instar erexit, & in vallis hujus mundi aures, id est obedientiam fundavit; quo omnis auris audiatur, & omnis lingua confiteatur; quia Dominus Iesus in gloria est Dei Patris. Benè & perbellè ista finguntur.

XIII. Attamen cum me reflecto caput sponsæ esse sponsum, & caput uxoris virum illius, judico vel hac ipsa de cœla in vertice sibi despontatarum animalium apparuisse; ut nolissent ipsius

Spiritus S.
caput Ec-
clesie.

Gg lub-

*Spiritus S.
Legislator.*

Sap. 2.1.

2 Cor. 3. v. 2.

*Lingua sig-
num tro-
phæti.*

*Per. Cluni-
ac. in Ps. 73.
v. 4.*

subesse monitis, ipsius potestati obnoxias, ipsumque tanquam diadema suum devenerarentur. *Sedit super singulos eorum in signum superioritatis*, ait S. Bernardinus. Spiritui elementari dedit Author naturæ locum super tellurem, lymphasque & nobis Pneumati divino primatus in omnibus deferendus, non carni, & sanguini, aut quod absit spiritui maligno.

S. Bernar-
din, tom. 3.
fer. 9. de 7.
donis SS.

Spiritus S.
sur fereba-
sur super
aquas Gen.
1.2.

Aequali-
litas in om-
nibus

Conscientia
manifesta-
tio.

suo, qui quidqui morticinum in se fovit, in apertum profert. Contra verò quemadmodum æquor coralia, & margaritas vix explicantibus indulget, algam nolenti ingerit: ita ipse quæ preconio digna occulit; quæ non sanctè egit, sanctè oculis ingerit. Terrenorum namque amatorum proprietas hæc est, cum terra pompam suam explicare, foris flores ostentare, intus in visceribus vermes, putredinemque nutrire. At sectatorum cœli est, gemmas, unionesque celare, solam algam evulgare.

Humilitas.

Pones forsitan tertium, quod mare quavis sui parte idem est, siue simile, ubique exæquatum, nuspiam monotum. Tellus autem modò fatiscit in valles, modò in colles assurgit, modò complanatur in campos, modò in montes intumescit. Si facundatur in una sui parte, in altera sterilescit. Viideas in multis faciem telluris, non æquoris; quos jam alacres, jam mœstos, jam familiares, jam adversarios notes, nuspiam sibi similes. Foris Catones, intus Nerones, toti ambigui. Hodie spirituales, cras carnales, hodie Deo, cras Orco litantes offendes. Aversature jussimodo Protheos Spiritus S. & constantes, siue similes expetit. *Ferebatur supra aquas.*

Constantia.

Mibi tamen ponere placuit loco principe, quod videat fontes, quos per occultos meatus dispensat, grato cum scenore, iterato ad mare deferri. Quantum tribuit mare, tantumdem grata vicissitudine refundunt fontes. Luculentissimo nobis documento, quales nos esse oporteat, si Spiritum S. amatorem inquilinum nancisci exoptamus; ut nimis si non ex æquo re-

Gratitudo.

ferre

Spiritus S.
honorandum

ferre honorem, nobis ab illo exhibe-
tum, sufficiimus; minimum pro virili
exhibere contendamus. Flumina inveniamur, quæ tanto alveo sese in pelagus exonerant, quanto mari gravidata intumuerunt. Vel potius flumina, ma-
riaque inveniamus, quæ ad valles qua-
vis sese demittunt, spiritui acereo sub-
mittunt, & si opus est, vel cum sui an-
nihilatione tota in spiritum abire ge-
stunt, & sese in obsequium illius eli-
quare concupiscunt.

XV. Tales nos esse oportet erga sponsum S. Spiritum, si nos ipsi de-
sponsatos agnoscimus, & profitemur. Tam devotos nos eidem exhibere par-
est, nisi extremè perdit, extremè fulmi-
nati, extremè gratia ipsius indigni ha-
beri velimus. Quis enim Pynastarum ferat se contemni a sponsa, de post fœ-
tantes in sociam thori accepta? Quis ho-
nores delatos, in arrogantiae com-
mutatos humores non detestetur?

*Eph. 1. 10. 13.
&c.* Non tulit supercilium Vasthi Assu-
erus Rex, quod ad imperium ipsius, per Eunuchos demandatum, venire con-
tempsisset. Itaque iratus, nimioque suc-
census furore, ne quid inconsulto se fecisse postera luce indoleret, tententi-
am Satraparum inquirit; quo suppicio vindicandum Reginæ saltum, suum-
que contemptum arbitrarentur, per-
contatur. Cunctis visa est justissima Regis indignatio, & intolerandus per-
sonæ illius despectus, stetitque senten-
tia, ut juxta legem Persarum, atque Medorum, quam præteriri nefas, for-
maretur edictum, ne ultra Vasthi in-
gredetur ad Regem, sed regnum ip-
sius altera, quæ melior, digniorque es-
set, acciperet. Dictum, factum, pro-

scripta est Regina, perpetuoque dam-
nata divortio. Justissimum hoc vitum
non temulento Regi, aut in furias a-
cto, sed quibusvis aliis aulae Senatori-
bus, ratumque habitum à seculis no-
vissimis.

Ego hic non Persarum Jurisperitos
aut Senatores, sed vos ipsos meos con-
filiarios, definitoresque exopto: Vos
consulo quid judicatis? quid decerni-
tis? Ecce Rex unus, terræ vermiculus
non tulit inobedientiam Reginæ con-
sortis suæ, ejusdem secum conditio-
nis, & forsitan etiam sanguinis; nun-
quid feret Rex empyreus terrenam
sponsam, id est luteam, honori suo de-
trahentem? Ecce Rex mundanus dile-
ctam sibi olim sponsam, & uxorem re-
gno, bonisque omnibus privavit; &
non privabit sponsus divinus sponsam
brutam, iniquè habitus ab illa? Ecce
omnium calculis reprobata est illa,
numquid ista citra comparationem
inferior honoris violati rea, tela A-
postolici senatus, Sanctorumque eva-
der? Tantò nempe minus, quanto infer-
ior est læsa illius Majestatis rea spon-
so suo cœlesti; Creatore creatura.

XVI. Injurius extitit huic diviniſſi-
mo sponso Rex Antiochus, quando
templam Dei temerare ausus. At mox
illius sensit ultricem dexteram quando
ebullientibus in vermes, dilapsisque
frustratim carnibus interiit. Et violen-
ti ipsiusmet Spiritus S. sacrarium, ipsa
cœlipulchritudine acceptius parcerit?
Disturbanti regiam statuam, fabri op-
ificio causam, infertur crimen, pœnaq;
tanquam læsa Majestatis teo; Dei or-
pus excellentissimum, simillimum, arg-
amatissimum prementem vindicta
præteribit. Gg 2 XVII. In-

*Antiochii
pœna lo-
ſepb.*

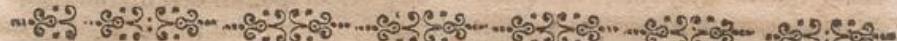
*Grati cur
puniti.*

XVII. Injurii extitère Græci ei-
dem Amatori, dum malitiosè ipsius
Genealogiam subverttere præsumpe-
runt, sed & hi sensere vindicem flam-
mam, quando hisce festivitatibus An-
no Christi 1452. imperio exciderunt.
Non excent regno cœlesti, qui
graviorem illi injuriam irrogaverint,
qui directè eum offendere præsumpe-
rint? qui vel agnitæ veritati resistunt,
vel ob gratias aliis concessas ringun-
tut, & tabescunt; vel corde obdurati
perfistunt, vel in sua impénitentia ob-
stinati emoriuntur, vel de misericor-
dia præfracte præsumunt, vel de ipsa
perditè desperant.

XVIII. Executiat hic unusquisque
manticam suæ conscientiæ, videatque
quo cultu haec tenus prosecutus sit Spi-

ritum S. Videat an non identidem il-
lum contristaverit? An non donis,gra-
tiisque ipsius abulus? Videat an non
spreta, posthabita que amicitia illius, ob-
meras quicquilias, sordesque rerum ju-
rato ipsius hosti adhaerit. Videat an
cor ipsius S. Spiritus, per peccata dire-
ctè ipsum impugnantia, non pupuge-
rit.

Et si fortè se reum deprehenderit,
eundem repetito suspitorum anhelitu,
perinde ac anrem attrahere, ac in-
vocare nitatur. Et quoniam libenter
fertur super aquas, deducat fontes la-
chrymarum ex oculis, in amarum con-
tritionis mare sese exonerantes; quibus
ille incubet, atque inhabitet; sicque
nobiscum in tempore, atque æterni-
tate individuus perlevet. Amen.

CONCIO. XXVIII.

IN FERIAM II. PENTECOSTES.

Sic Deus dilexit mundum. Ioan. 3.

ARGUMENTUM.

Nuptiæ Spiritus S. Seraphicæ.

Gi hæ sterna luce de
primoconjugato-
rum officio; id est
de honore, quo se
invicem prosequi
obstringuntur; &

ostendi, quām insigniter munere hoc
suo fungatur sponsus divinissimus, Spi-
ritus S. A. Instat alterum, quo se invi-
cem prævenire debent, nempe *Amor*.
Hic tam proprius, consanguineusque
est matrimonio; immò tam essentialis,
Amor essen-
tialis ma-
trimonio.

ut